

щество благо, защо ме лишихте отъ свобода, защо ми отнехте възможността свободно да се разхождамъ по полята и горитѣ, да се кѣпя изъ водитѣ, да се наслаждавамъ отъ благата на природата и отъ свободата си?*

Следъ три дни уловениятъ слонъ започва да яде. Ловцитѣ знаятъ, че слонътъ обича сладки нѣща и го хранятъ съ захарна трѣстика или съ друга сладка храна. Той яде охотно. Съ него се отнасятъ кротко, любезно и малко по малко той привиква къмъ хората. Сега започватъ да го дресиратъ*). Дресирането става по жестокъ варварски начинъ. Дресирувачитѣ се въоръжаватъ съ остри вили, върховетъ на които сж стрелообразни. Тѣ доближаватъ до слона, който още е вързанъ за единия кракъ о дървото. Слонътъ се дърпа и се мѣчи да удари съ силния си хоботъ своитѣ врагове, но всѣки ударъ попада върху острия жбецъ на вилата и ранява хобота му — тоя нѣженъ и чувствителенъ органъ. Крѣвъ тече отъ ранитѣ му, и той, отпадналъ отъ болки, отстъпва на противникитѣ си. Слонътъ помни презъ цѣлия си животъ тѣзи убждения отъ вилитѣ и достатъчно е отпосле да се дигне предъ очитѣ му копие или даже проста тояга, — слонътъ тогачъ се смирява и спуща хобота си. Но този успѣхъ не се постига тѣй скоро: едва въ края на третия месецъ може да се смѣта, че дивиятъ слонъ е достатъчно укротенъ. Презъ всичкото това време старитѣ опитомени слонове продължаватъ да живѣятъ при него и укротяватъ буйството му.

Слонътъ е много чувствителенъ. Той не понася грубото отнасяне съ него. Той напълно разбира и заплашването, и любезността. Неговиятъ възпитателъ и водачъ (корнакъ) живѣе заедно съ него. Той разпѣва палатката си до него и цѣлото му семейство се грижи за слона, както арабинътъ за своя конь.

*) Дресирамъ — опитовавамъ и изучавамъ на разни изкуства нѣкое животно.